

KOVA KOETUS

Mikä todempi ponnistus ois: ulos yksinäisyydestä!
Kova koetus: tempaista pois oveltansa salvat ja teljet
niin, että sisälle vois omat astua ihmisveljet.

Pois minuuden panssarista, ulos piiristä pienen pyyteen
avarammalle astumaan verukkeet sadat eivätkö estä?
Koteloitua yhtenäen sydän pyytää itsekkyyteen,
se kehrää säikeitään, se itara silkkimato,
oman minuuden lankojaan, tekosyyt sadat sillä on, eljet.
Miten tulvalle rakkauden moni meillä on sulku ja pato!
Kuka toisille uskaltais oman rintansa avata paljaan,
kuka sielunsa kartanoon, sisimpäänsä ne laskea voisi?

Loan teiltänsä jaloissaan tupas permannolle he toisi
– vastikään ennätit sen maan tomusta puhtaaksi pestä –
puutarhasi rauhoitetun hukuttaisi he nauruun ja naljaan;
joku julkea sylkeä vois surus salaisen alttarimaljaan;
ilopikarin pöydältä janossansa he pohjaan joisi;
lepovuoteellas, kenpä ties, joku röyhkeä piehtaroiisi;
remukarkelo riehahtais, posetiivit ja suupelit soisi...
Ja kun tynnyris tyhjä ois, kakut syöty ja lopussa leivät,
tipo tiehensä luikkisivat, suurkiitosta virkkaisi eivät.
Talos riistetty, raastettu ois, kukat tarhassas tallattu oisi,
omahyväisyytesi vyöt, omanarvon-otsaripas.
helokäätysi kähvelletyt, salaonnesi murrettu lipas...

Mikä kovempi koetus ois: ulos yksinäisyydestä!
Tosi ponnistus: tempaista pois oveltansa salvat ja teljet
niin, että sisälle vois omat astua ihmisveljet.
Miten tulvalle rakkauden moni meillä on sulku ja pato!

Kaarlo Sarkia

